

[Kurt Hansen]

stechefer, hvori alle punkter i det nye værnepligtsprogram imødegås med en negativ holdning og cheferne opfordres til ikke at give efter overhovedet? Er det en fornuftig og rimelig holdning at have til samarbejdsproblemerne?

Et problem yderligere er, at en af de ting, som de værnepligtige ikke har noget at udsætte på, er netop dette landsblad Soldaten, der redigeres af de menige. Men man har oplevet en helt usaglig pressehetz imod bladet, og nogle ønsker at få kvalitet dette organ i stedet for at søge at få problemet løst. Har man nogen planer fra forsvarsministeriets side om at ændre den redaktionelle linje, som hidtil har været kørt, og hvordan ønsker man i øvrigt at forholde sig over for disse aldeles relevante problemer? Det er jo simpelt hen overgreb mod ytringsfriheden, så det vasker sig.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Et af de emner, som bør have en fremskudt plads i en aktuell militærdebat i 1979, er, om Danmark bør tilskynde til, at NATO-forsvaret udvides med neutronbomben. Ingen har talt om det, men den eksisterer jo, så hvorfor stikke hovedet i busken?

Jeg håber at kunne bidrage til en afklarende debat herom ved i det følgende at anføre de foreløbige overvejelser af problemet, som jeg personlig hidtil har haft mulighed for at gøre mig.

Lad os først se på det nedrustningstaktiske. I oktober 1978 bevilgede den amerikanske kongres over 1 mia kr. til den forberedende produktion af neutronbomben. Man mente fra amerikansk side, at den indledende fabrikation af visse komponenter til den amerikanske Lanceraket ville være et interessant bytteobjekt og pressionsmiddel over for Sovjet i afslutningen af SALT II-forhandlingerne. USA mener ikke, at denne optrapning og effektivering af en tidligere beslutning ville have nogen negativ indflydelse på nedrustningsdebatten, og derfor er produktionen så iværksat.

Lad os så se strategisk på det. Militært har Sovjetunionen overmagten i Europa, det er en kendsgerning. Med det nuværende våbenkapløb på atomvåbenområdet vinder Sovjetunionen tid, og som forsvarsbalancen er i dag, kan NATO på konventionelle våben

højest holde et par dage, før østblokken kan starte et angreb mod Vesteuropa så godt som uden varsel.

Nu ved jeg godt, at der er partier, der kritikløst kunne tænke sig at gå aggressorstaten Sovjets ærinde i en usaglig neutronbombekampagne, men i disse tider, hvor selv den mindste terrorgruppe reelt kan skaffe sig atomare sprænghoveder og det kun er et spørgsmål om tid, før flere aggressive stater har A-våben, må det konstateres, at neutronbomben blot er endnu et frygteligt afskrækkelsesvåben i buketten af A-, B- og C-bomber.

Kun neutronbomben kan bringe våbenkapløbet til en midlertidig stagnation. Vestens atomvåben er baseret på forsvar, østblokkens på både forsvar og angreb, og neutronbomben er Vestens eneste svar. Neutronbomben er det hidtil eneste våben, Sovjet har haft respekt for, selv om den rent teknisk kun er et andet sprænghoved på de eksisterende atomraketter og den eksisterende Lanceraket. Men neutronbomben er samtidig et diplomatisk våben, selv om den også er blevet betegnet som et superkapitalistisk våben, rettet som det er mod mennesker, men ikke mod materielle værdier.

Derfor er det resultat, jeg hidtil er kommet til ved at overveje dette alvorlige problem, at neutronbomben hellere i dag end i morgen stationeres i Vesttyskland, hvis de da vil have den. Det vil jeg gerne udbede mig forsvarsministerens kommentarer til.

Bolvig (RV):

Hr. Poul Nielson sagde som en kommentar til hr. Karl Møllers tal og oplysninger, at tvivlen skal komme sikkerheden til gode. Jeg tror, de fleste altid lytter til hr. Poul Nielson med særlig interesse, grundet hans store viden og indsigt. Derfor vil jeg gerne som hr. Niels Helveg Petersen opholde mig et øjeblik ved netop spørgsmålet om sikkerheden.

Det, som gør rustningskapløbet til en global dårskab, er, at alle lande nu køber større og større usikkerhed for en højere og højere pris. Et eksempel: i sikkerhedens misbrugte navn har Vestens førende stater oprustet shahens Iran i hidtil uset omfang. Alene fra USA er der i 1974-75 leveret våben og udstyr for næsten 8 mia dollars. Tror hr. Poul Nielson ikke, at man i Pentagon og NATO